

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/95/2020
Identifikačné číslo spisu: 4211213679
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4211213679.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T. Q., trvale bytom v H., L. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o. so sídlom v Bratislave - mestskej časti Ružinov, Záhradnícka 4836/51, IČO: 47 234 318, proti žalovanému Y. N. F., správcovi konkurznej podstaty úpadkyne K. E. A., bytom v V., C. U. XX, zastúpenému splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Barát, s. r. o. so sídlom v Nitre, Školská 3, IČO: 36 868 639, za účasti intervenientky na strane žalovaného v osobe Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8-10, IČO: 30 807 484, o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8C/217/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2020 sp. zn. 9Co/182/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2020 sp. zn. 9Co/182/2019 v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania (strán i štátu) z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom zo 4. apríla 2018 č. k. 8C/217/2011-759 v spojení s opravným uznesením z 19. júla 2019 č. k. 8C/217/2011-798 Okresný súd Komárno (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5.974,72 € do 3 dní (od právoplatnosti rozsudku); vo zvyšku (v časti rozdielu medzi požadovanou sumou 99.582,- € a prísudkom zhora) žalobu zamietol; vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania a štátu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 418,98 €. V rozsudku právne zdôvodnenom predovšetkým ustanovením § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. (ďalej tiež len „vyhláška“) vecne konštatoval preukázanie vzniku choroby z povolania (astmy bronchiálne) žalobkyne, pričom danosť nároku spolu so zodpovednosťou za takúto škodu na zdraví na strane úpadkyne (ako zamestnávateľky žalobkyne) bola už ustálená skorším zrušujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) v tejto veci (uznesením z 27. júla 2017 sp. zn. 9Co/566/2016) a súdu prvej inštancie ostávalo už len posúdiť výšku náhrady. Napriek nespornému sťaženiu spoločenského uplatnenia žalobkyne nepovažoval vzniknuté obmedzenia ani zdravotné následky za tak závažné, aby to odôvodňovalo priznanie požadovaného 50-násobku základného bodového ohodnotenia, keď najmä

výsledky vykonaného dokazovania nepodporovali tvrdenie žalobkyne o zapríčinení jej chorobou i rozvodu manželstva (uzavretého už v čase po prvom zistení choroby z povolenia aj rozviazaní žalobkyňou pracovného pomeru pre nemožnosť výkonu prác podľa pracovnej zmluvy), u žalobkyne nedošlo k jej úplnému vylúčeniu z pracovného procesu (znalcom konštatovaná možnosť výkonu nenáročných fyzických prác bez kontaktu s chemickými a čistiacimi prostriedkami), má vodičský preukaz a vozí syna do školy a i športové, kultúrne a spoločenské aktivity žalobkyne v čase pred zistením choroby z povolenia boli len na bežnej úrovni. Ak ani v rámci rozpätia podľa vyhlášky (200 až 1.300 bodov) príslušné lekárske pracovisko (Klinika pracovného lekárstva a toxikológie Univerzitetnej nemocnice Bratislava Nemocnice akademika Déreera) nestanovilo maximálne bodové ohodnotenie poškodenia zdravia žalobkyne (na 1.000 bodov), za primerané podľa názoru súdu prvej inštancie šlo považovať len mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu trojnásobku základného ohodnotenia (1.991,64 € x 3 = 5.974,92 €).

2. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 16. januára 2020 sp. zn. 9Co/182/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku čiastočne zmenil podľa § 388 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už v znení viacerých neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“) uložením žalovanému povinnosti na za-platenie ďalších 5.974,92 € (čím došlo k zvýšeniu celkovej priznanej náhrady na šesťnásobok - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd alebo „dovolačný súd“); vo zvyšnom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách štátu rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Do odôvodnenia takéhoto svojho rozhodnutia nad rámec pomerne rozsiahlej reprodukcie skoršieho priebehu konania, obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, obsahu odvolania aj vyjadrenia intervenientky na strane žalovaného (v rozsudku odvolacieho súdu nesprávne označenej za akciovú spoločnosť a to vrátane nižšej organizačnej zložky takejto právnickej osoby bez vlastnej právnej subjektivity), výsledkov dokazovania, odkazov na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu (3Cdo/146/2011 a 7 Sžo 56/2008) a citácií a výkladu ním aplikovaných ustanovení § 7 ods. 1 až 3 vyhlášky (aj vo väzbe na § 444 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), v rámci ktorých inak konštatoval potrebu rozlišovania (s nemožnosťou zamieňania) mimoriadneho zvýšenia odškodnenia, priznávaného súdmi, so základným odškodnením, pojal ešte argumentáciu, na základe ktorej považoval (v porovnaní so súdom prvej inštancie) za primerané vyššie zvýšenie náhrady (v rozsahu prisúdenom rozsudkami oboch nižších súdov) a naopak za neopodstatnenú požiadavku na ďalší 35-násobok (?), v tomto prípade inak prakticky preto, že žalobkyňu sa nepodarilo preukázať, žeby v danej veci šlo o taký prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval ešte vyššie než nižšími súdmi priznané zvýšenie a vychádzal aj z konštatovania znalca, ktorý u žalobkyne pripustil možnosť vykonávať primeranú „športovú a turistickú činnosť“ - vychádzky v prírode (čiže určité, aj keď len minimálne zapojenie sa do takýchto činností absolútne nevyhlúčil).

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu len v zamietajúcej časti vo veci samej (t. j. v časti, v ktorej došlo čiastočným potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie k praktickému prekrytiu sa spôsobov rozhodnutí oboch nižších súdov) podala žalobkyňa (ďalej tiež „dovolaiteľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ aj b/ C. s. p. a ktorým navrhla zrušenie rozsudku odvolacieho súdu (v napadnutej časti) s vrátením mu veci na ďalšie konanie. V prípade námietky zmätočnosťou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietala nepreskúmateľnosťou rozsudku a jeho nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením, v ktorom sa odvolací súd nezaoberal otázkami majúcimi pre rozhodnutie podstatný význam (špecificky pre nevysporiadanie sa s existenciou rozhodnutí iných súdov v obdobných veciach, ktorými došlo k priznaniu mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 50-násobku, resp. 35-násobku pri oveľa menej závažných trvalých následkoch poškodenia zdravia než v jej prípade). Za právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú tento riešil odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (poukaz na rozhodnutia 3Cdo/464/2015 a 5Cdo/49/2012), resp. ktorá v doterajšej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená (vychádzajúc z obsahu dovolania navzdory známej judikatúre najvyššieho súdu o zásadnej neprípustnosti odôvodnenia do-volania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. viacerými tam uvedenými skutkovými podstatami, vtelenými do jednotlivých písmen ustanovenia a obsahujúcimi jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania) označila otázku, akú mieru

zvýšenia náhrady za sťazenie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky možno považovať za primeranú.

4. Žalovaný aj intervenientka navrhli dovolanie odmietnuť (žalovaný pre stotožnenie sa s rozsudkom odvolacieho súdu a zotrvanie na skorších vyjadreniach a intervenientka bez bližšieho zdôvodnenia navrhovaného postupu).

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané (v napadnutej časti) rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p. v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. So zreteľom k prekonaniu právneho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“), vyjadreného v jeho uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 (o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa ustanovení §§ 420 a 421 C. s. p.), ku ktorému došlo uznesením veľkého senátu z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018 a uznesením ústavného súdu z 25. apríla 2018 sp. zn. PLz. ÚS 1/2018-22; bol dovolací súd konfrontovaný s otázkou posúdenia existencie oboch dovolaní uplatnených dôvodov prípustnosti dovolania (a tiež dovolacích dôvodov), v súlade s logikou procesnej úpravy však samozrejme v poradí priradenom im chronológiou ustanovení zákona, ktorých sú súčasťou.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/ 2017, 8Cdo/73/2017 - tu aj k uvedenému skôr i neskôr sa pritom žiada poznamenať, že rozhodnutiami s časťou spisovej značky tvorenou súborom písmen „Cdo“ sa rozumejú rozhodnutia najvyššieho súdu z ním uskutočnených dovolacích konaní). Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Pokiaľ sa v dovolaní vytykajú odvolaciu súdu, resp. i súdu prvej inštalacie nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, tu najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (s ústavným zákonom SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval i Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

13. Už v režime skoršej úpravy občianskeho súdneho konania (účinné do 30. júna 2016) dospel najvyšší súd tiež k ďalšiemu záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením a na tomto zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj za účinnosti novej právnej úpravy (R 24/2017 a tiež 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). V prejednávanej veci vzhľadom na opretie dovolania aj o úpravu z § 421 ods. 1 C. s. p. má tento záver význam v tom smere, že nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom možno v režime dnes účinné úpravy civilného procesu namietat (úspešne) len za pomoci dovolania podaného za splnenia podmienok podľa § 421 C. s. p.

14. Žalobkyňa však dovolaním namietala najmä, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (či presnejšie vôbec) nereaguje na jej odvolaciu argumentáciu (a to takú, ktorú bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatnú).

15. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016 (z 3. decembra 2015), prijaté ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska, pokiaľ ide o jeho druhú vetu (na rozdiel od tej prvej v dôsledku „opustenia“ novou úpravou dovolania a dovolacieho konania pojmu „iná vada“) nedotkli, preto ho treba (v práve uvedenom rozsahu) považovať aj naďalej za aktuálne.

16. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu celkom jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa (odvolateľka a neskoršia dovolateľka) súčasťou svojich odvolacích námietok urobila aj nezaujatie (súdom prvej inštalacie) stanoviska k jej argumentácii o existencii rozhodnutí priznávajúcich mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia buď v rozsahu totožnom s tým požadovaným jej žalobou alebo síce nižšie, avšak podstatne vyššie než priznané nižšími súdmi v

prejednávanej veci napriek oveľa menej závažným následkom poškodenia zdravia než v jej prípade (v tejto súvislosti porovnaj bod 2.1 na strane 6 rozsudku, o ktorom je reč), zo žiadnej ďalšej časti odôvodnenia rovnakého rozhodnutia však nejde vyvodit', či a ak áno, ako sa s týmto špecifickým a z pohľadu záujmu na stabilnej a predvídateľnej judikatúre súdov rozhodne nie bezvýznamným argumentom odvolací súd vysporiadal.

17. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

18. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s takými tvrdeniami žalobkyne z jej odvolania, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné a to za situácie, keď žalobkyňa (o. i.) výslovne namietala, že už predtým sa s takouto argumentáciou nevysporiadal súd prvej inštancie.

19. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie s obmedzením sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciu súdu ponechá) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti C. s. p. (tu por. § 219 ods. 2 O. s. p.), v rámci rekonštrukcie však zákonodarca do zákona výslovne zanesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodit' z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezabavuje odvolací súd hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

20. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalobkyne i argumentácie tejto strany sporu z času predchádzajúceho rozhodnutiu súdu prvej inštancie žiadne stanovisko, vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (tak ako to má na mysli aj druhá veta stanoviska R 2/2016) a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami odvolateľa, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné (čo inak platí aj u jeho procesného súpera, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vyznie v jeho neprospech a založí tým oprávnenie tejto strany sporu na dovolanie), je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu ním do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

21. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie (samozrejme v rozsahu umožnenom rozsahom dovolania) bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd

napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015), na tomto zotrúva prevažujúca rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekonštrukcie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017) a hoci v poslednej dobe možno najmä z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vysledovať požiadavku na zaujímanie stanovísk najvyššieho súdu aj k nastoľovaným právnym otázkam bez ohľadu na zistenú zmätočnosť; v prejednávanej veci na takýto postup nebol dôvod pre taký pokus o sformulovanie rozhodnej právnej otázky, ktorého výsledkom bolo polozenie otázky len skutkového rázu (questio facti), z dovolacieho prieskumu na základe dovolania opretého o § 421 C. s. p. vylúčenej a navyše spôsobom, ktorý požadované zovšeobecnenie pravidla vylučoval (keďže napriek možnosti výskytu celkom identického - aj čo do následkov - poškodenia zdravia u viacerých osôb sťaženie spoločenského uplatnenia každej z nich je vecou výsostne individuálneho posúdenia konkrétnych a pre každú súdmi posudzovanú vec jedinečných okolností toho-ktorého prípadu, čo samo osebe znemožňuje uplatnenie prípadného pravidla na všetky zdanlivo podobné prípady). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil len rozsudok odvolacieho súdu a aj to len vo výslovne napadnutej časti vo veci samej a v závislých výrokoch o trovách konania strán i štátu (§ 439 písm. a/ C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.), berúc do úvahy i aktuálnu úpravu odvolacieho konania, v režime ktorej už odvolací súd možnosť zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie vyčerpal (tu porovnaj § 390 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami už v prvej inštancii).

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok